

בבית המשפט העליון
בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בעניין שבין:

	<u>העותרים:</u>
1. המועצה המקומית של כפר א-ראס	
מוחמד	2. ע
קדורה	3. ע
עבד אלראזק	4. ק
עבד אלקאדר	5. ב
חטאב	6. ו
חטאב	7. מ
חטאב	8. ע
אחמד	9. ח'
חמזה	10. ע
חמזה	11. ח
עבד אלקאדר ואחיו	12. ע
13. הווקף של כפר צור	
חטאב	14. ע
חטאב	15. ע
חטאב	16. ש
עבד אלקאדר	17. ס
אחמד	18. ש
עבד אלקאדר	19. ס
עבד אלרחמאן	20. ג'
עבד אללה	21. ע
עבדאללה	22. מ
סלימאן	23. ס
עבד אלקאדר	24. ז'
עבד אלקאדר	25. ס
עבד אלרחמאן ואחיו	26. פ
סולימאן	27. עו
עלי	28. ה
עלי	29. ע
עבד אללה	30. ס
עבד אלראזק	31. ע

עווד	מ	.65
מג'דוב	ר	.66
אסעיד	מ	.67
מג'דוב	ג'	.68
עווד	נ	.69
עווד	ח	.70
עודה	ח	.71
עודה	ע	.72
מגדוב	ג	.73
מחמוד	א	.74

כולם תושבי כפר א-ראס.

		.75	המועצה המקומית כפר צור
א-רפיע	יורשיו של ע	.76	
אלטוויל	ע	.77	
אלטוויל	ס	.78	
קאסם	יורשיו של י	.79	
קאסם	יורשיו של ס	.80	
	סאלח	ח	.81
חאמד	יורשיו של ע	.82	
	חרב	ע	.83
	חרב	מ	.84
	חרב	ע	.85
	חטאב	ע	.86
	חטאב	ע	.87
חמזה	יורשיו של ע	.88	
חמזה	ע	.89	
	חרב	ע	.90
	זבדה	מ	.91
	יורשיו של ז	.92	
א-רפיע	יורשיו ע	.93	
א-רפיע	יורשיו של ל	.94	
אלטוויל	יורשיו של ס	.95	
בשארה	יורשיו של ע	.96	
מודלל	יובשיו של ע	.97	

מודלל	א	98.	עאשרו ויורשיו של מ
		99.	יורשיו של מ
		100.	יורשיו של מ
	ח	101.	חמזה
		102.	יורשיו של ע
	א	103.	נופל
	מ	104.	דהשאן
	ק	105.	בשארה
		106.	יורשיו של ע
		107.	יורשיו של א
	ע	108.	מודלל
אלטוויל		109.	יורשיו של ע
	ע	110.	תיים
	ס	111.	יורשיה של ס
	פ	112.	יורשיו של פ
	ע	113.	אבו תאייה
	א	114.	אבו תאייה
	מ	115.	יורשיו של מ
	מ	116.	יורשיו של מ
	ח	117.	מהד אלדין
	פ	118.	מדלל
	נ	119.	מדלל
	ב	120.	חטאב
	ס	121.	אללטיף
	ע	122.	מג'דוב
	ס	123.	אל-טוויל
	ע	124.	חטאב
	ע	125.	סאלח
	ח	127.	זבדה
	ח	128.	עבד אל-פתאח
	ח	129.	מדלל
	מ	130.	מדלל
	מ	131.	מדלל

כולם תושבי כפר צור.

132. ח ג'בארה
 133. ע ג'בארה ואח'
 כולם תושבי כפר ג'בארה.

כולם ע"י עו"ד ג'יאית' נאסר
 מרח' צלאח א-דין 15, ירושלים
 טל. 02-6282650 פקס. 02-6289369

- המשיבים :**
1. המפקד הצבאי באיזור יהודה ושומרון, יצחק איתן
 2. שר הביטחון
 3. ממשלת ישראל
- כולם ע"י פרקליטות המדינה
 רח' צלאח א-דין 29, ירושלים.

עתירה דחופה ביותר למתן צו על תנאי וצו ביניים (במעמד צד אחד)

בית המשפט הנכבד מתבקש... זאת להוציא מלפניו צו על תנאי לפיו יורה למשיבים להתייצב ולייתן טעם כדלקמן :

א. מדוע לא תבוטל ו/או תוכרז כבטלה ומבוטלת ובלתי חוקית, תפיסת המקרקעין של העותרים על ידי צה"ל בימים האחרונים לצורך הקמת כביש וגדר מרחב התפר, ע"פ צו תפיסה מספר 02 / 09 / ת' שניתן ביום 24/4/2002 על ידי המשיב 1 (להלן: "צו התפיסה");

ב. מדוע לא יוכרז כי הצו הנ"ל הינו בטל ומבוטל;

ג. מדוע לא יפוגו המקרקעין ויוחזרו לידי בעליהם באותו מצב עובר לתפיסה;

ועד לדיון בעתירה, יתבקש בית המשפט הנכבד להוציא מלפניו בדחיפות צו ביניים לפיו יורה למשיבים ו/או מי מטעמם ו/או כל הפועל מכוחם ו/או בהנחייתם, כדלקמן :

להפסיק באופן מיידי את כל העבודות המבוצעות במקום ו/או במקרקעין של העותרים, לרבות עבודות חפירה ו/או עבודות עפר ו/או עבודות סלילת כביש ו/או עבודות כריתת עצי זית ו/או כל עבודה פיזית אחרת, וזאת עד לדיון בעתירה;

ובעת קבלת התשובה, יתבקש בית המשפט הנכבד להפוך את הצו על תנאי לצו מוחלט, ולחייב את המשיבים הדדית בהוצאות העתירה, בשכ"ט עו"ד ומע"מ כחוק.

ואלה נימוקי העתירה :

1. העותרים יהיו מיוצגים בעתירה זו על ידי בא כוח הנ"ל, אשר כתובתו להמצאת כתבי בית דין, הינה כמצוין לעיל.

רקע עובדתי נדרש

2. העותרת מס' 1 הינה המועצה המקומית א-ראס, שהינו כפר המצוי בשטחים הכבושים, הממוקם במרחק של כ- 4.5 ק"מ מהעיר טייבה.
3. העותרים 2 עד 74 הם תושבי הכפר א-ראס הנ"ל, והם ביחד עם קרובי משפחותיהם, הבעלים של חלקות מקרקעין המצויות בין כפר א-ראס לבין העיר טייבה, בשטח כולל של 2,298.5 דונמים, בגוש מס' 2 של כפר צור. **מצ"ב** טבלה בה מצוין שמו של כל בעל מקרקעין, מס' החלקה, ושטחה של כל חלקה, מסומנת באות א' ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה.
4. העותרת מס' 75, הינה המועצה המקומית כפר צור, שאף הוא כפר סמוך לכפר א-ראס הנ"ל, המצוי אף הוא בשטחים הכבושים, והממוקם במרחק של כ- 5 ק"מ מהעיר טייבה.
5. העותרים 76 עד 131 הם תושבי הכפר צור הנ"ל, והם ביחד עם קרובי משפחותיהם, הבעלים של חלקות מקרקעין המצויות בין כפר צור לבין העיר טייבה, בשטח כולל של 2,213 דונמים. **מצ"ב** טבלה בה מצוין שמו של כל בעל מקרקעין, מס' החלקה, ושטחה של כל חלקה, מסומנת באות ב' ומהווה חלק בלתי נפרד מהעתירה.
6. העותרים מס' 132, 133 ואח' הם תושבי הכפר ג'בארה, הממוקם בין כביש 557 (שמוביל להתנחלויות עינב, אבני חפץ ואחרות), לבין כפר א-ראס הנ"ל. העותרים הם הבעלים של חלקות המקרקעין הסמוכות לכפר ועד לגבול הקו הירוק בסמוך לעיר טייבה.
7. והנה כי כן, לפני מספר ימים לערך, בצורה פתאומית לחלוטין, ומבלי שהעותרים ו/או מי מהם קיבל הודעה מוקדמת כלשהי בעניין, נכסנו כוחות צה"ל למקרקעין של העותרים ולמקרקעין של בעלי חלקות סמוכות, והחלו באמצעות דחפורים וציוד עבודה כבד, מבצעים עבודות סלילת "כביש" חדש, היוצא מכיוון צומת שופה, (הממוקמת על כביש 557 שמוביל להתנחלויות עינב, ואבני חפץ ואחרות), ומגיע עד לסמוך להנחלות סלעית המצויה ליד כפר צור הנ"ל. ודוק. "הכביש החדש" המתוכנן גובל בבתים של הכפרים ג'בארה, א-ראס, וכפר צור, וממוקם לרגלי הכפרים הנ"ל, יוצר גדר ממש מסביב לכפרים הנ"ל ומונע כל אפשרות להתפתחותן, ובנוסף מפריד בין הכפרים הנ"ל לבין הרוב המכריע של אדמותיהם, ובכך גוזל מהם למעשה את אדמותיהם הנ"ל בשטח של אלפי דונמים כמפורט לעיל.
8. ודוק. בבירור שעשו העותרים לאחרונה, התברר כי מה שמתוכנן אינו כביש רגיל כלל, אלא מתוכננת גדר ביטחונית, ברוחב של עד כ- 20 מטר, שאמורה לכלול תעלה ברוחב של כ- 2 מטר, גדר ברזל בגובה של כ- 3 מטר, וכביש פטרולים עליו ינועו רכבים צבאיים, ומה שמכונה על ידי המשיבים "גדר מרחב התפר" (להלן: "הגדר"). הגדר הנ"ל, מיועדת, לפי המטרה המוצהרת של המשיבים, למנוע את כניסתם של פלשתינים, אם מסתננים ואם אחרים אל מעבר לגדר הנ"ל, לכיוון ישראל.
9. ביום 24/4/2002, הוצא על ידי המשיב 1, צו תפיסה מספר 02 / 09 / ת', לפיו הוא תופס כביכול, רצועה באורך 7,650 מטר וברוחב ממוצע של 17-20 מטר, המצויה באדמות הכפרים הנ"ל, לצרכים צבאיים. **מצ"ב** העתק מצו התפיסה הנ"ל, ומסומן באות ג'. כן **מצ"ב** העתק מתצלום אוויר שנמסר על ידי הצבא, המראה את המיקום של הגדר שתוקם, ביחס לכפרים הנ"ל וביחס לעיר טייבה ושאר הישובים המצויים במקום, ומסומן באות ד'.

10. לגרסת הצבא, הגדר הני"ל מוקמת על יסוד החלטת הממשלה, מיום 14/4/2002, לפיה הורתה הממשלה לצה"ל ולמשטרת ישראל למנוע מעבר של פלשתינים תושבי איזורי A, B, ו-C לתחומי מדינת ישראל. מצ"ב העתק מהחלטת הממשלה, ומסומנת באות ה'.

11. עוד רצ"ב, תמונות של הדחפורים אשר עובדים בימים האחרונים במקום ומסומנות באות ו' סידורי עם סימונם על התמונות, ומהוות חלק בלתי נפרד מהעתירה.

12. ודוק. מה שנדמה לכאורה ככביש רגיל הנסלל במקום, בפועל אינו כך כלל וכלל, אלא המדובר בגדר ביטחונית אשר תמנע מהעותרים מלהגיע לאדמותיהם בצורה טוטאלית. ודוק. הדברים חמורים כפליים, לאור קרבת הגדר המוקמת לכפרים הני"ל, ממשי לרגלי הכפרים הני"ל, דבר שיוצר מצב חמור ביותר לפיו כ- 70% מאדומות הכפרים הני"ל נמצאת מעבר לגדר הני"ל, ובינה לבין הקו הירוק, דבר שימנע כל אפשרות של נגישות מצד תושבי הכפרים הני"ל לאדמותיהם.

13. זאת ועוד. רובם של האדמות הני"ל הן אדמות חקלאיות, הנטועות עצי זית, ועתה עם הקמת הגדר, כמעט כ- 80% מעצי הזית של הכפרים הני"ל, יימצאו מעבר לגדר הני"ל ותמנע מתושבי הכפרים כל נגישות אליהם. רצ"ב תמונות המראות את החישוף הראשוני שנעשה לצורך סלילת הכביש הני"ל בחלקים מסוימים מהתפיסה, ואת הכמויות הרבות של עצי הזית שיימצאו מעבר לגדר הני"ל, מסומנות באות ז' סידורי, ומהוות חלק בלתי נפרד מהעתירה.

14. ודוק. הגדר כולה מתכוננת בתחומי השטחים המוחזקים, ובמרחק רב מהקו הירוק העוטף את טייבה. במקומות מסוימים מרחקה של הגדר הני"ל מהקו הירוק מגיע אפילו למרחק של 3.5 ק"מ!!!. מבחינה של מיקומה של הגדר, לפי אזורים, מתברר כי הגדר מוקמת בגבול שטחי B, ולמעשה כל שטחי C המצויים בין הכפרים לבין הקו הירוק, מסופחים לישראל בשל הגדר המתוכננת הני"ל, וכאמור לעיל המדובר בשטחים באלפי דונמים.

15. ומכאן לעתירה גופה.

ה ט י ע ו ן ה מ ש פ ט י

תמצית טענות

16. העותרים יטענו, כי תפיסת המקרקעין נעשתה שלא כדי, בין היתר מהטעמים החילופיים והמצטברים הבאים:

א. התפיסה נעשית בניגוד להחלטת הממשלה, ובשל כך היא מבוצעת בחוסר סמכות.

ב. תפיסת המקרקעין נעשתה מבלי שמי מהעותרים ו/או בעלי המקרקעין קיבל הודעה מוקדמת לכך, דבר המנוגד לכל דין.

ג. התפיסה נעשתה בניגוד לדין החל באיזור, לרבות פקודת התפיסה לצורכי ציבור על תיקוניה השונים כפי שתוקנו מעת לעת על ידי המושל הצבאי.

ד. התפיסה והעבודות נעשות, מבלי שניתן לעבודות סלילת הכביש הני"ל, היתר מאת רשויות התכנון והבנייה באיזור, שהן המועצה העליונה לתכנון ובנייה, והוועדה המקומית לתכנון ובנייה.

ה. משלא נעשה ההליך הבסיסי של העברת תכנית לסלילת כביש בפני רשויות התכנון המוסמכות ומתן אפשרות לעותרים להתנגד לה, נמנעה מהעותרים זכותה הבסיסית להגיש התנגדויות לתכנית בפני רשויות התכנון של המנהל האזרחי, ונגזל מהם יומם בפני רשויות אלה. הדבר נעשו כך בעלמא, תוך דריסה בוטה על זכויות היסוד של העותרים.

ו. התפיסה מנוגדת לכללי המשפט הבינלאומי. העותרים יטענו בעניין הני"ל, בין היתר כדלקמן:

- (1) לא קיים צורך צבאי כלשהו בתפיסה הני"ל.
- (2) אפילו קיים צורך צבאי, הרי ניתן להבטיחו על ידי מיקום הגדר הני"ל בגבול הקו הירוק ממש או בסמוך אליו, ולא לרגיל הכפרים.
- (3) מטרת הקמת הכביש אינה טובת האיזור, אלא להיפך, היא פוגעת פגיעה קשה ביותר באיזור ובטובת התושבים.
- (4) אפילו ישנו צורך צבאי בהקמת גדר, דבר המוכחש מכל וכל על ידי העותרים, העותרים יטענו, כי הצורך הצבאי הני"ל יוכל להתקיים לאו דווקא במקום בו נסלל הכביש ומוקמת הגדר, אלא במקום המרוחק ממנו הרבה יותר.

(5) התפיסה מנוגדת לכללי המנהל התקין ולכללי הצדק הטבעי

ז. התפיסה ומיקומה נעשו משיקולים זרים, בין היתר כדלקמן:

- (1) ניסיון לסיפוח שטחים וקביעת גבולות קבע שלא על דרך מו"מ מדיני.
- (2) ניסיון לסיפוח שטחים לצורך הקמת התנחלויות ולא לצורך הבטחת הצורך הצבאי.

ה ט ע נ ו ת ג ו פ נ

א) התפיסה נעשית בניגוד להחלטת הממשלה

17. בטרם נבחן את חוקיות התפיסה, הווה נעיין תחילה בהחלטת הממשלה לעיל, שעליה נשענת לכאורה התפיסה של הצבא. וכך נאמר בהחלטת הממשלה, נספח ה' לעיל:

"ג. צה"ל ומשטרת ישראל ימנעו לאלתר מעבר של פלסטינים תושבי איזורי A, B, ו-C לתחומי מדינת ישראל, ובתוך זה לשטח המוניציפאלי של ירושלים- למעט מקרים הומניטריים ולמעט חריגים תושבי מקומות יישוב מסוימים, כפי שייקבעו על ידי ראש השב"כ, על דעת ראש הממשלה ושר הביטחון" (הדגשה שלי- ג'נ').

18. ויודגש. בהחלטת הממשלה לא נאמר כלל, כי צה"ל ומשטרת ישראל ימנעו כניסה או תנועה של פלסטינים בתוך השטחים, בתוך שטחי A, B, ו-C, אלא נאמר בפירוש, כי ימנעו את כניסתם לתחומי מדינת ישראל, דהיינו לתוך הקו הירוק. והרי ידוע לכולי עלמא, כי "תחומי מדינת ישראל", לא רק לפי הדין הבינלאומי אלא גם לפי החקיקה במדינה ישראל עצמה, מוגדרים להיות אך ורק השטחים

שהם בתוך הקו הירוק, ויתר השטחים שהם מעבר לקו הירוק מוגדרים להיות שטחים מוחזקים, או שטחים כבושים שחל עליהם המשפט הבינלאומי, והם סומו ומוינו בהסכמי אוסלו, כשטחי A, B, ו-C.

19. דא עקא, כי הגדר נשוא העתירה, תוכנה כולה בניגוד ברור להחלטת הממשלה, אשר אין בה דבר וחצי דבר, לפיו הורתה הממשלה לכוחות הביטחון, למנוע תנועה של פלסטינים בשטחים עצמם, או למנוע כניסתם לשטחים A, B, ו-C. ודוק. אם יש לבצע את החלטת הממשלה, ככתבה וכלשונה, הרי כל גדר שתוקם, יש להקימה על גבול הקו הירוק בדיוק, כפי שנעשה בעבר באיזור עזה, ולא בתחומי הקו הירוק, כאשר הגדר לא מונעת כניסה לתחומי מדינת ישראל, אלא בראש ובראשונה היא מונעת כניסת של פלסטינים לשטחים המוחזקים, דבר שלא נאמר כלל בהחלטת הממשלה !!!

20. אשר על כן, העותרים יטענו, כי התפיסה והגדר המתכוננת, נעשתה בחוסר סמכות, שכן היא נעשית בניגוד מזדקר לעין להחלטת הממשלה. כל עוד לא תוקנה החלטת הממשלה, הרי יש לבצעה ככתבה וכלשונה, ואין לאפשר מצב שבו גורמים כאלה ואחרים יעשו שימוש לרעה בהחלטת הממשלה, מתוך שיקולים זרים ומתוך מגמה לספח שטחים ולגזול מהתושבים המקומיים כל אפשרות גישה לאדמותיהם. דבר זה, בפירושו לא נאמר על ידי הממשלה. בית המשפט הנכבד הזה לא ייתן ידו למצב בלתי חוקי כאמור.

21. ודוק. בעניינינו, השיקולים הזרים בולטים מזדקרים לעין, שכן הגדר המתכוננת, במקום שתוקם בגבול שטחי C, דהיינו על גבול הקו הירוק, היא מוקמת ממש על גבול שטחי B, קרי לרגלי הכפרים הפלסטינים, כאשר הגדר מספחת למעשה את כל שטחי C הקיימים, למדינת ישראל, ויוצרת מצב שהתושבים של הכפרים מנושלים מכל אדמותיהם המצויות בשטחי C, בין הקו הירוק לבין שטחי B. בית המשפט הנכבד לא ייתן ידו, לשימוש לרעה בצורך הביטחוני, כדי לממש מזימות כאלה ואחרות של סיפוח שטחים תוך פגיעה קשה בתושבים המקומיים.

ב) התפיסה נעשתה בניגוד לדין המקומי החל באיזור

1) הפרת החוק הירדני בדבר רכישה לצרכי ציבור

22. העותרים יטענו, כי התפיסה נשוא העתירה והעבודות המבוצעות בעקבותיה, הינה בלתי חוקית בעליל, שכן היא אינה עונה על אף לא אחת מהוראות החוק הרלוונטיות באיזור לצורך סלילתו של כביש חדש.

23. העותרים יטענו, כי המשיבים חייבים לפעול באיזור בהתאם לדין הירדני שהיה קיים בעת תפיסת האיזור בשנת 1967, ובהתאם לשינויים המתחייבים כתוצאה מכניסתו של הכובש לאיזור, ומהתיקונים שנעשו על ידי המושל הצבאי באיזור מעת לעת.

24. העותרים יטענו, כי על המקרה שבפנינו חלים שני דינים עיקריים של האיזור, ושניהם ללא יוצא מן הכלל, הופרו בצורה הבוטה ביותר עם ידי המשיבים: האחד, הינו דיני הרכישה לצרכי ציבור לצורך סלילת כביש; והשני, דיני התכנון והבנייה.

25. עד לרגע כתיבת שורות אלה, לידי בא כוח העותרים לא נמסר אפילו צו תפיסה לצורכי ציבור כאמור.

26. העותרים יטענו, החוק הירדני (חוק הרכישה לצרכי ציבור), קובע כי אין להפקיע את רכושו של אדם אלא לצורכי ציבור, המוגדרים בחוק. החוק גם מכיל, הוראות בדבר הדרך בה יש להביא לידיעת הבעלים את כוונת השלטון להפקיע את רכושו.

27. יצוין, כי חוק הרכישה הירדני תוקן על ידי רשויות צה"ל. שני צווים של שלטונות צה"ל עוסקים בתיקונים אלה. האחד, צו בדבר חוק הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור), (יהודה ושומרון) (מס' 321), התשכ"ט, 1969, אשר החליף את קודמו, צו בדבר תיקון חוק הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור) (יהודה ושומרון) (מס' 108), התשכ"ט-1967. השני, צו בדבר חוק הקרקעות (רכישה לצרכי ציבור) (יהודה ושומרון) (מס' 949), תשמ"ב-1981.

28. ודוק. הצו האחרון אשר תיקן בחוק הירדני, מכיל הוראות ברורות בדבר פרסום החלטה לרכוש מקרקעין על ידי הרשות המוסמכת. ההודעה תפורסם בקובץ המנשרים (יהודה ושומרון) (במקום העיתון הרשמי הירדני בחוק המקורי), ותימסר לבעלי הקרקע, ובמקרה של קשיים באיתורם או בזיהוים, למוכתרים שבתחומם מצויה הקרקע.

29. העותרים יטענו שתיים אלה, לגבי אי-חוקיות הרכישה וצו התפיסה:

א. השלטון לא נהג בדרך הקבועה בחוק הנ"ל לגבי דרך הבאת כוונתו להפקיע את המקרקעין לידי הבעלים. קרי, במקום, לשלוח לכל אחד מהבעלים הודעה בכתב ולפרסם בעיתון הרשמי, הרי אף לו הודעה אחת נמסרה לעותרים עובר למעשה התפיסה ותחילת העבודות!!!.

אדרבה. בבירור שעשה הח"מ עם ראשי המועצות המקומית א-ראס וכפר צור, הרי גם הנ"ל הודיעו לח"מ, כי גם במשרדי המועצה לא התקבלה הודעה כלשהי כאמור, וכי המועצה עצמה הופתעה מתחילת העבודות כמו העותרים כאן. הודעה כאמור גם לא נמסרה למוכתרים בכפר!!!.

ב. עוד יוסיפו העותרים ויטענו, כי מכל מקום, גם מטרת הרכישה הינה מטרה בלתי חוקית, ולא הוכח כלל כי הרכישה עומדת במטרות המותרות בחוק הנ"ל. מכל מקום, העותרים יטענו, כי כבר נעשתה בעבר הפקעה של המקרקעין לצורך מעבר כביש באותו מקום, ואין כל הצדקה במעבר כביש נוסף כאמור.

30. לעניין מטרת הרכישה, העותרים יפרטו את טיעוניהם בעניין זה, בפרק נפרד בהמשך העתירה.

2) הפרת חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (מס' 79) לשנת 1966

31. זאת ועוד. העותרים יטענו, כי לא זאת בלבד שהתפיסה נעשתה בניגוד לחוק הרכישה הקיים באיזור, אלא אף בניגוד לחוקי התכנון והבנייה הקיימים.

32. העותרים יטענו, כי מעבר לצורך בהפקעה חוקית, הרי לצורך סלילת כביש ישנו צורך בקבלת אישור מפורש לכך מרשויות התכנון.

33. העותרים יטענו, כי לא ברור כלל, אם התקבל אישור כלשהו של רשויות התכנון לסלילת הכביש החדש הנ"ל. העותרים יטענו, כי לאור הבהילות בה נעשים הדברים, ומאחר לא ידעו כלל על תהליך אישור תכנית כאמור, דבר שמן הסתם היה אמור להיות מפורסם ומובא לידיעתם, הרי סביר להניח כי אישור כאמור לא התקבל כלל!!!.

34. העותרים יטענו, כי על פי החוק הירדני, צריכה להתקיים תוכנית מתאר מאושרת הכוללת את הכביש החדש שהמשיבים מבקשים לסלול במקום, תוך מתן אפשרות לבעלי הקרקעות להגיש התנגדויות כחוק לתכנית הנ"ל.

35. העותרים יטענו, כי גם לאחר קיומה של תכנית מתאר מאושרת, ישנו צורך בעריכת תכנית מפורטת ואישורה על ידי רשויות התכנון.
36. יצוין, כי על פי החוק הירדני המקורי, התכנית הנ"ל צריכה לעבור שלוש וועדות בטרם אישורה סופית. יצוין, כי החוק תוקן על ידי הממשל הצבאי ע"פ צו בדבר חוק תכנון ערים, כפרים ובניינים (יהודה ושומרון) (מס' 418), 1971 ותיקונים שונים.
37. העותרים יטענו כבר בשלב זה, כי התיקונים הנ"ל, הם פעולה בלתי חוקית של הממשל הצבאי, שכן הן רוקנו מתוכן את החוק המקורי, והביאו לפגיעה קשה ביותר בקניינו של הפרט.
38. העותרים יטענו, כי בעוד שעל פי החוק המקורי, יש להעביר את התכנית בפני שלוש וועדות תכנון, מקומית, מחוזית ומועצת התכנון העליונה, ולשמוע את ההתנגדויות בפניהן, הרי בפועל אחת מערכאות התכנון הנ"ל **נוטלה כליל!!!**, ובמקום הוקמו שתי ערכאות תכנון בלבד: האחת, מועצת התכנון העליונה; השנייה: וועדת התכנון המקומית. ראה סעיף 22(2) לצו הנ"ל.
39. בדרך זו, ביטל הצו למעשה, רשות תכנון קיימת, ובמקום שעד הצו היו שלוש רשויות תכנון, מקומית מחוזית ומועצת התכנון העליונה, כיום קיימים אכן רק שני גופים כאלה. על ידי פעולה זו, ביטל המפקד הצבאי, אחת מערכאות התכנון הקיימות, לרבות האפשרות שכל תכנית תכנון, תעבור את התהליך המשולש הנ"ל, כמו כן את זכות ההתנגדות בפני הוועדה הזו, וזכות הערעור. במקום שעד הצו הייתה אפשרות ערעור, לשתי ערכאות מחוזית ועליונה, היום לאחר הצו קיימת אפשרות אחת ויחידה.
40. לא זאת אף זאת. סעיף 27(2) לצו הנ"ל, נתן למועצת התכנון העליונה סמכות ליטול לעצמה את הסמכות של וועדת התכנון המקומית. בכך למעשה, מועצת התכנון העליונה, נטלה לעצמה סמכויות של שלוש רשויות תכנון ביחד. זאת נוסף להשגות רבות שיש לעותרים על הצו הנ"ל.
41. מכל מקום, לעניינינו ובשלב זה, לפי הידוע לעותרים לא התקיים כל הליך תכנוני, לא לפי החוק הירדני ולא לפי הצווים לעיל, לשם סלילתו של הכביש החדש הנ"ל. העותרים יטענו, כי הדבר על פניו הינו פסול ופגום, ונעשה בצורה בלתי חוקית בעליל. העותרים יטענו, כי בכך נגזלה מהם הזכות הבסיסית הקיימת, להתנגדות ולערעור בפני רשויות התכנון לכביש המוצע הנ"ל.
42. אשר על כן, העותרים יטענו, כי במידה והיה צורך בסלילת כביש כאמור, הרי המשיבים היו מחויבים לפעול לפי דיני התכנון הקיימים, שתוקנו על ידם בעצמם, והם בעצמם נהגו לפעול על פיהם וליישם לכל אורך שנות הכיבוש. העותרים יטענו, כי הפרת המשיבים למנהגם הנ"ל במקרה הנ"ל, נעשתה שלא כדין בחוסר סמכות ובחוסר סבירות קיצוני.
43. העותרים יטענו, כי ע"פ המשפט הבינלאומי המנהגי, חייב ממשל הכיבוש לשמור על ביצוע ויישום החקיקה הקיימת עובר לכיבוש, ולאור התיקונים שנעשו בו, אלא אם כן קיימת "מניעה מוחלטת" לכך.

הממשל הצבאי מחויב לכבד את החקיקה הקיימת - אלא אם כן קיימת "מניעה מוחלטת"

44. בעניין זה, סעיף 43 לאמנת האג הרביעית (1907), מהווה את הדין המנהגי בעניין זה. וכך קובע הסעיף הנ"ל לאמר:

“בעבור סמכות השלטון החוקי למעשה לידי הכובש, עליו לנקוט בכל האמצעים שביכולתו על מנת להחזיר ולהבטיח במידה האפשר את הסדר והחיים הציבוריים תוך כיבוד החוקים שבתוקף בארץ, אלא אם כן קיימת מניעה מוחלטת לכך” (הדגשה שלי- ג'. נ’).

45. העותרים יטענו, כי לא הייתה כל “מניעה מוחלטת” לכיבוד החקיקה הקיימת. הדברים נכונים כפליים לאור העובדה, כי החקיקה הנ”ל תוקנה על ידי הממשל הצבאי עצמו, וחזקה כי תיקן את החקיקה הקיימת כדי לפעול על פי התיקון ולא להפקירו. כפי שראינו לעיל, לעותרים קיימות השגות למכביר על התיקונים עצמם כפי שנעשו בדיני התכנון על ידי המשיבים. אולם, גם לקבל מצב, בו גם החקיקה שתוקנה בצורה מרחיקת לכת על ידי המשיבים, תופר על ידם בצורה הבוטה ביותר!!!, הרי אין ספק כי הדבר בלתי נסבל, וכל רשות מנהל תקין, תאמר כי המדובר במעשים בלתי חוקיים בעליל.

ג) התפיסה נעשתה בניגוד לכללי המשפט הבינלאומי

46. העותרים יטענו, כי על פי המשפט הבינלאומי המנהגי, מחובתו של הכובש לשמור על האינטרסים והזכויות של התושבים המקומיים.

47. העותרים יסמכו את טענותיהם בעניין זה, על תקנות 43, 46, 52, ו- 56 לתקנות האג, אשר משקפות כידוע את המשפט הבינלאומי המנהגי החל בישראל, ואשר הוכרו כמחייבות בביהמ”ש נכבד זה כבר בשנות השבעים.

ראה: בג”ץ 660/88 ג’מעית אינשאא אלאוסרה, פ”ד מג (3) 673, 677.

48. העותרים יטענו, כי בצד חובתו של הכובש לשמור את הסדר והחיים הציבוריים, כפי שהובאה לעיל בתק’ 43 לתקנות האג, על פי תק’ 46 לתקנות הנ”ל מוטלת עליו חובה ספציפית להימנע מהחרמת רכוש פרטי. וכך קובעת הרישא של תק’ 46 הנ”ל:

“Family honor and rights, the lives of persons, and private property, as well as convictions practice, must be respected”.

49. בתק’ 52 נקבע החרג לכלל הנ”ל, לפיו ניתן להחרים או לתפוס רכוש פרטי של האוכלוסייה המקומית לצורך צבאי בלבד.

50. אשר על כן, העותרים יטענו, כי המשיבים אינם זכאים לתפוס את המקרקעין אלא אם כן יוכיחו קיומו של צורך צבאי מובהק לתפיסת, שלא ניתן לקיימו או להבטיחו אלא אם כן תבוצע התפיסה הנ”ל, הן בצורתה והן במימדיה. העותרים יטענו, כי הנטל להוכיח כדבעי את קיומו של “צורך צבאי” כאמור, מוטל כולו על שכמם של המשיבים.

51. מכל מקום, העותרים יטענו, כי אפילו קיים צורך צבאי כאמור, הרי ניתן לענות עליו ולהבטיחו לאו דווקא על ידי סלילת הכביש ומיקום הגדר במקום הנוכחי תוך גזילת אלפי דונמים מהאדמות של התושבים המקומיים.

52. העותרים יטענו, כי במסגרת השיקולים למעבר הכביש הנ”ל, לא נלקחו בחשבון בכלל האינטרסים של האוכלוסייה המקומית, ואם נלקחו הרי, הדבר נעשה בצורה שולית בלבד. העותרים יטענו, כי מעבר הכביש אינו משרת את טובת האיזור או טובת התושבים המקומיים, אלא את טובת מדינת הכיבוש, דבר המנוגד בעליל למשפט הבינלאומי.

53. למען הזהירות, ולחילופין בלבד, העותרים ימשיכו ויטענו כדלקמן:

התפיסה נעשתה משיקולים זרים

54. כי אפילו ייקבע כי ישנו צורך צבאי כאמור, הרי העותרים חולקים על כך, כי כדי להבטיח את הצורך הצבאי הנ"ל, יש להעביר את הכביש ואת הגדר במקום שיועד לו כיום. העותרים יטענו, כי לא הצורך הצבאי הוא שהנחה את מיקומה של הגדר כפי שהיא מתוכננת כיום, אלא שיקולים זרים לחלוטין, בין היתר:

א. הניסיון לסיפוח שטחי C לשטחי מדינת ישראל שלא על דרך הסכמים מדיניים. כאמור לעיל, אם עורכים השוואה בין מיקומה של הגדר לבין מיקומם של שטחי B, שהם בעצם שטחי הכפרים, מבחינים בבירור, כי הגדר מספחת את כל שטחי C, ומונעת כניסה של פלסטינים אליהם. העותרים יטענו, כי ל צורך הצבאי הוא שעומד ביסוד סיפוח שטחי C הנ"ל, שהרי, ניתן לקיים ולהבטיח את הצורך הצבאי אפילו תוצב הגדר על גבול הקו הירוק. העותרים יטענו, כי נעשה שימוש לרעה בצורך הצבאי לצורך סיפוח שטחים, דבר המנוגד לכל דין.

ב. העותרים יוסיפו ויטענו, כי בשל התפיסה, והתוואי של הכביש והגדר המוצעת, קיים חשש ממשי כי התפיסה בממדיה הגדולים כיום, מתיימרת להבטיח שטח להקמת התנחלות חדשה על אדמות העותרים, התנחלות המכונה "יערית" כמופיע על תצלום האויר נספח ד' המצורף.

מעיון בתצלום, ניתן להבחין בבירור כי מתכנני הגדר ניסו להתקרב לכפרים כמה שיותר, ובכך לנשל את הכפרים הנ"ל מכל אדמותיהם. ביהמ"ש הנכבד מוזמן לעיין בתצלום האויר, נפסח ד' המצורף, שם רואים בבירור, איך הגדר מתעקמת בצורה מוזרה ותמוה לחלוטין, ופונה מזרחה לכיוון הכפרים א-ראס וכפר צור, נוטלת את כל האדמות האפשריות עד לבתים וחוזרת חלילה לכיוון המערב.

נשאלת השאלה, מדוע לא הסתפקו מתכנני הגדר באותו המרחק בו הסתפקו בחלקים אחרים של הגדר?! מדוע במקומות מסוימים הגדר ממוקמת במרחק חצי ק"מ מהקו הירוק, (ודי במרחק הזה כדי להבטיח את הצורך הביטחוני), וככל שמדובר בכפרים נשוא העתירה, הגדר התרחקה מהקו הירוק אפילו מרחק של 3.5 ק"מ!!!!. אין ספק כי הדברים מדברים בעד עצמם, ומראים בבירור מגמה ברורה של מתכנני הגדר לספח כמה שיותר שטחים מעבר לקו הירוק. אין ספק כי המדובר במגמה פסולה על פי המשפט הבינלאומי והן כל פי המשפט המקומי, שכן אין מטרתה טובת האיזור או טובת תושביו, אלא דווקא להפך, הגדר המתכננת במיקומה הנוכחי מביאה לתוצאות הרות אסון על האוכלוסייה המקומית.

ג. עוד בהמשך לאמור, לעיל, לעותרים נודע כי בימים האחרונים הוחל בשיפוץ שני הבתים, היכן שמתוכננת ככל הנראה ההנחלות יערית. כאמור בתצלום האויר, מופיעים בין העיר טייבה לבין הכפרים נשוא העתירה, כשני בתים, אשר קיבלו את השם "יערית". אף אדם לא מתגורר בבתים הנ"ל, אולם בימים אחרונים ובמקביל לתחילת העבודות בגדר, לעותרים נודע כי הוחל בביצוע שיפוצים בבתים הנ"ל, דבר המחזק את טענות העותרים לפיה הניסיון של סיפוח שטחים כפי שמופיע בגדר המתוכננת כיום, לא בה להבטיח את הצורך הביטחוני, אלא מיועד הוא להבטיח שטחים גדולים להקמת התנחלות חדשה ולהתפתחותה של אותה התחלות,

הכל על חשבון האדמות של העותרים. אין שמץ של ספק כי המדובר בשיקולים זרים לחלוטין.

55. עוד יטענו העותרים, כי סמכותו של הממשל הצבאי, לאור זמניותו, משתרעת על פעולות שמירת הקיים וניהולו השוטף. אין הוא בעל סמכות לעשות שינויים מפליגים בשטח. אין הוא רשאי לבצע מערכת כבישים שיש בה עובדות קבע, שנועדו להימשך גם לאחר סיום השלטון הצבאי באיזור.

ג) התפיסה נעשתה בניגוד לכללי המנהל התקין

56. כאמור, היום אין עוד מחלוקת על כך, כי המשיבים פועלים באיזור כרשויות ציבוריות ישראליות, והמחויבות לפעול לפי הכללים המחייבים "פקיד ציבור ישראלי". בעניין זה, מופנה בית הנשפט הנכבד לבג"ץ 392/82, שם נקבע:

"דומה כי כיום שוב אין להרהר אחר ההלכה, כי בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוהה לצדק מוסמך להפעיל ביקורת שיפוטית על פעילות הממשל הצבאי ביהודה ושומרון ובעזה".

ראה: בג"ץ 392/82 ג'מעייית אסכאן אלמועלמין, פ"ד לז' (4) 785 עמ' 787.

57. העותרים יטענו, כי המשיבים פעלו בעליל, בניגוד לכללי המנהל התקין, בין היתר כדלקמן:

א. פגעו בזכויות היסוד של העותרים, ללא תכלית ראויה ובמידה העולה על הנדרש.

ב. לא נתנו לעותרים זכות טיעון ו/או אפשרות התנגדות לפני תפיסת המקרקעין ותחילת ביצוע העבודות, דבר המנוגד בעליל לכללי הצדק הטבעי.

ג. הפעילו שיקולים זרים ופסולים בתפיסת המקרקעין, כפי שפורט בסעיף 54 לעיל.

ד. החלטתם לתפוס את המקרקעין לוקה בחוסר סבירות קיצוני.

ה. החלטותיהם של המשיבים לוקות בחוסר יחסיות ומידתיות כפי שהוסבר לעיל, כאשר עומדים בפניהם אמצעים חלופיים בהם לא תפגענה זכויותיהם של העותרים בכלל, או עומדים בפניהם אמצעים חלופיים שבהם הפגיעה בזכויות העותרים הינה הרבה פחות קשה.

58. עוד יוסיפו העותרים ויטענו, כי תפיסת המקרקעין פוגעת פגיעה קשה ביותר בזכות הקניין שלהם, ומביאה על הכפרים תוצאות הרות אסור. הדברים נכונים שבעתיים לאור העובדה, כי השטח הרב של האדמות אשר יימצאו מעבר לגדר שתוקם. שכן, מבחינת הכפר צור, הרי האדמות של הכפר שיימצאו מעבר לגדר, מהוות 50% מאדמות הכפר!!! וככל שמדובר בכפר א-ראס, שם הפגיעה הרבה יותר קשה, והתפיסה מספחת למעשה 75% מאדמות הכפר. וככל שמדובר בעצי הזית של הכפרים הני"ל, הרי 80% מעצי הזית של הכפרים הני"ל יהיו מעבר לגדר, דבר שאף הוא פוגע פגיעה קשה בעותרים.

דחיפות הדיון בבקשה לצו ביניים

59. העותרים יטענו, כי ישנו צורך דחוף לדון בבקשה ולייתן את צווי הביניים המבוקשים, כדי למנוע השגת מחטף על ידי המשיבים על ידי סלילת הכביש והמת הגדר וקביעת עובדות מוגמרות בשטח. העותרים יטענו, כי לדברים חשיבות מיוחדת כדי לסכל את פעילותם **חסרת תום הלב** של המשיבים אשר רובה ככולה נשענת על שיקולים זרים כפי שפורט לעיל. בית המשפט הנכבד לא ייתן ידו למחטף חסר תום לב כאמור מצד המשיבים, והוא מתבקש להושיט יד לתושבים המקומיים חסרי האונים מול הנעשה, כאשר המשיבים עושים ככל העולה על רוחם במקרקעין שלהם.

60. זאת ועוד. העותרים יטענו, כי במידה ולא יינתן צו הביניים המבוקש, הרי יתייתר לחלוטין הדיון בעתירה. שכן, אין ספק, כי לאור קצב העבודה, הכביש יסלל והגדר תוקם עד מהרה, דבר שיביא לקביעת עובדות מוגמרות בשטח, ואז כלל לא יהיה ניתן להחזיר את המצב לקדמותו. הוא הדבר בקשר, לעבודות כריתת עצי הזית והוצאתם מהמקרקעין המבוצעות על ידי המשיבים.

61. כאמור הצבא טוען שמצב זה הינו זמני ואף הפיך בהסכמים מדיניים. העותרים יטענו, כי המדובר בלא יותר מאשר זריית חול בעיניים שכל מטרתה להערים על בית המשפט הנכבד ועל התושבים המקומיים. שהרי, הסכסוך הנוכחי נמשך כבר שנתיים מבלי שנמצא פתרון כלשהו. אדרה הסכסוך מאפייניו של הסכסוך הולכים ומחמירים, ודווקא לפי הערכה של הצבא עצמו, הצבא צפה בשלב זה, כי הסכסוך יימשך לכל הפחות עד לשנת 2006, וגם שם אין ערובה כי אז ימצא פתרון. לפי שעות שנשמעות כיום, הרי בכלל אין סיכוי לשלום עם הפלסטינים. למעשה, אם לקחת כדוגמא, לגבי סיפוח שטחים ושימוש בהם כרצועת ביטחון כפי שמתוכנן בשטחי העותרים כיום, יש לקחת את לבנון, התפיסה הזמנית לכאורה של הצבא נמשכה 18 שנה!!!.

62. אם כל אין המדובר בגדר זמנית שתוצב מספר חודשים או שנה, אלא המדובר בגדר שתישאר שם הרבה שנים, ולפי המגמה שעולה מתכנון הגדר של סיפוח כל שטחי C כפי שהוסבר לעיל, הרי המדובר בקביעת גבולות מדיניים על פי צד אחד ושלא על רך הסכמים מדיניים. אם לא קביעת גבולות מדיניים, הרי לכל הפחות המדובר בגדר שודאי שאינה זמנית, אלא אמורה להישאר שם שנים ארוכות, ומכאן להעדר זמניותה והצורך לבחון חלופות אחרות להקמתה באופן שניתן יהיה למזער את הפגיעה בתושבים המקומיים ואדמותיהם.

63. אשר על כן, העותרים יטענו, כי הנוק שייגרם להם בהעדר צו הביניים הינו נזק חסר תקנה. **וידגש**. אין עסקינן כאן בפגיעה של הצבא בשניים שלושה דונמים בלבד, אלא המדובר בפגיעה בלמעלה מ- **4,000 דונמים**, שהינה **פגיעה חסרת תקדים** בקרקעות של תושבים בשטחים, ומכאן הצורך הדחוף לבחון אותה ולדון בחוקיותה.

כי שצוין לעיל, מבחינת הכפר צור, הרי האדמות של הכפר שיימצאו מעבר לגדר, מהוות **50% מאדמות הכפר**!!! וככל שמדובר בכפר א-ראס, שם הפגיעה הרבה יותר קשה, והתפיסה מספחת למעשה **75% מאדמות הכפר**!!! וככל שמדובר בעצי הזית של הכפרים הנייל, הרי **80% מעצי הזית** של הכפרים הנייל יהיו מעבר לגדר, דבר שאף הוא פוגע פגיעה קשה בעותרים. בית המשפט הנכבד מוזמן לעיין בתמונות המצורפות, שם נראה "החישוף" הראשוני של הקרקע שנעשה לצורך סלילת הכביש על ידי המשיבים, ונראית בבירור הכמות האדירה של עצי הזית אשר יימצאו מעבר לגדר שתוקם!!!!.

64. עוד יטענו העותרים, כי מאזן הנוחות ככל שמדובר בנזק שעלול להיגרם למשיבים בשל צו הביניים לעומת הנזק שייגרם לעותרים בהעדר צו הביניים, נוטה בבירור לטובת העותרים. הדברים נכונים כפליים, לאור העובדה כי המדובר בכביש וגדר חדשים לחלוטין, ולמשיבים לא ייגרם נזק כלשהו במידה והעבודות בכביש יעוכבו קמעה עד לדיון בצדקת מעברו של הכביש הנ"ל, במקרקעין של העותרים, אם בכלל.

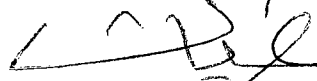
65. ודוק. העותרים אין דורשים לעכב את העניים מספר חודשים, אלא אך ורק כשבוע עד עשרה ימים. שכן, העותרים פנו לעמותת "במקום" עמותה של אדריכלים להגנה על זכויות תכנון, וזו הביעה את דעתה כי ניתן להעביר את התוואי היכן שייסלל הכביש ותוקם הגדר במקום אחר, אשר יענה באותה המידה על הצורך הביטחוני הנטען, ועם פגיעה הרבה יותר פחותה במקרקעין של העותרים.

66. לאור כל האמור לעיל, ומאחר וקיים חשש סביר, כי במידה ויוודע דבר הבקשה למשיבים, הם עלולים לפעול לסיכולה ולהאיץ את העבודה במקום, מתבקש בית המשפט הנכבד לדון בבקשה במעמד צד אחד, ולייתן את צווי הביניים וצווי על תנאי המבוקשים.

67. מצ"ב לעתירה תצהיר, לתמיכה בעתירה ועובדותיה.

68. יהיה זה מן הדין ומן הצדק להיעתר לעתירות.

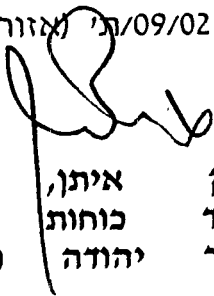
היום: 2 במאי 2002.

 ג'יאת' נאסר, עו"ד
 ב"ב העותרים.

צבא הגנה לישראל
צו בדבר תפיסת מקרקעין מספר 09/02/ת'

בתוקף סמכותי כמפקד כוחות צה"ל באזור יהודה ושומרון, ומאחר והנני סבור כי הדבר דרוש לצרכים צבאיים, ולנוכח הנסיבות הביטחוניות המיוחדות השוררות כיום באזור, הנני מצווה בה לאמור:

1. הגדרות
 בצו זה:
 "המקרקעין" – רצועת קרקע באורך 7,650 מטר וברוחב ממוצע של 17-20 מטר, המצויה באדמות הכפרים:
פרעון:
 גוש 8471, חלקות- 4,16,27,28,29,30,32,34,35,36,37,38,39,40.
 גוש 8472, חלקות- 2,17.
א- טייבה:
 גוש 8046, חלקות- 6,7,8,9,10,12,13,14,15.
 גוש 8075, חלקות- 2,6.
א-רס (לא מוסדר)- גוש פיסקלי 2.
כפר צור (לא מוסדר)- גושים פיסקלים 2,3.
 אשר מתוחמת בצבע אדום במפה בקני"מ 1:20,000 המצורפת לצו זה, והמהווה חלק בלתי נפרד הימנו.
2. תפיסת המקרקעין
 הנני מכריז כי המקרקעין נתפסו לצרכים צבאיים.
3. החזקה
 המקרקעין נתפסו על-ידי כוחות צה"ל וההחזקה הבלעדית בהם נמסרה לקצין המקרקעין במפקדת פיקוד המרכז באמצעות קצין המטה לענייני משרד הביטחון במנהל האזרחי.
4. בירור זכאות לדמי שימוש ופיצויים
 בעלי הזכויות במקרקעין יהיו רשאים לפנות למת"ק טו"כ לשם בירור זכותם לקבלת דמי שימוש ופיצויים.
5. מסירה
 העתקים מצו זה ימסרו על-ידי מת"ק טו"כ לבעלי המקרקעין ו/או המחזיקים בהם.
6. פרסום
 העתקים מצו זה יונחו לעיונם של המעוניינים בכך במקומות הבאים:
 א. משרדי מת"ק טו"כ.
 ב. לשכת היועץ המשפטי לאזור יהודה ושומרון.
 ג. משרד קמ"ט משרד הביטחון במנהל האזרחי.
 ד. משרד הממונה על הרכוש הנטוש והממשלתי במנהל האזרחי.
7. תוקף
 תוקפו של צו זה מיום 21 באפריל 2002 ועד ליום 30 יוני 2003.
8. השם
 צו זה יקרא: "צו בדבר תפיסת מקרקעין מס' 09/02/ת' באזור יהודה ושומרון", התשס"ב - 2002."

אלוף
 צה"ל
 ושומרון

איתן,
 כוחות
 יהודה

יצחק
 מפקד
 באזור

י"ב
 24

תשס"ב
 2002

אייר
 אפריל